

EDUCACIÓ, una professió d'AJUDA

Cristina Carrasco

“La professió docent és l’activitat de més risc per a la salut, la que té més baixes laborals per depressió i la que presenta més quadres d’ansietat. Els docents consumeixen més tranquil·litzats que la població general.”

En un article “del País” de l’abril de 2003

Abstract

Aquesta cita em fa reflexionar sobre allò que està succeint i sobre aquells esdeveniments important que no tenim en compte.

I probablement sigui que hem oblidat que un professor és molt més que un transmissor de coneixements i que l’educació és una professió d’ajuda. Això implica que educar és comunicar-se amb els alumnes. Doncs per ajudar a l’altre és imprescindible relacionar-s’hi. D’aquí neix una pregunta que podríem fer-nos com a docents: Com interactuo amb els meus alumnes?. Aquesta premissa necessàriament ens obliga a reflexionar sobre com ens comportem amb nosaltres mateixos, doncs es obvi que perquè una persona es pugui relacionar amb una l’altra en primer lloc s’ha d’estimar ella mateixa. Per tant, la cosa quedaria en què la qüestió bàsica és: Quin és el meu grau d’autoestima?

Aquesta qüestió em porta a plantejar com és l’acceptació que jo tinc de mi mateixa, doncs com més gran sigui millor serà la meva autorelació. D’aquesta relació amb un mateix en diem autoestima. L’autoestima requereix consciència i autoconeixement per saber qui sóc jo i acceptar-me amb les meves peculiaritats i diferències com un ésser únic, amb els meus pensaments, les meves emocions, la meva tristesa, la meva joia, les meves necessitats corporals, els meus moments de plenitud i els moments més amargs. És des d’aquesta perspectiva que per mi mateixa se’m fa possible posar-me al lloc de l’altre. En el cas del docents això facilita l’empatia amb els seus alumnes, amb les seves peculiaritats i diferències.

Des del meu amor a mi mateixa puc estimar a l’altre tal i com és, i neix des de mi una actitud nova d’obertura a l’altre, de tolerància, neix l’autèntica actitud d’ajuda, a partir de la qual puc veure els meus alumnes com a persones úniques i puc assumir que el seu desenvolupament integral com a persones és un objectiu comú.

Tot això, és molt més que adquirir coneixements, vol dir també saber-se relacionar satisfactòriament amb ells mateixos i amb els altres, saber reconèixer les seves emocions, conviure-hi, gestionar-les adequadament i gaudir de la seva vida.

Aquest és el model d’educació en el que crec i pel qual treballo, i decideixo seguir treballant en aquest camí, perquè en ell jo milloro com a persona i també progressen els meus alumnes. Aquest és el meu granet de sorra.

CRISTINA CARRASCO MARTINEZ